

исо се носи лакомото хрупане на коня . . . На дължъ и ширъ твърдъта е разкрила оплодени обятия; небето е отпуснало лазурни завеси, изплетени отъ зари и искри; на дължъ и ширъ въ златокопринено сияние грѣятъ безчетни свѣтулкания на скласили класове; стелятъ се мрежи на заходящи зари, отпущатъ се свилени коси на тиха лѣтна вечеръ.

Слънцето склони чело низъ изправени класове и отъ неговия огненъ заръ — трепнаха по ниви дивни багри: разпалени и гаснащи, ясни и морави, близки и далечни, бавни и треперящи . . . Едно шеметно възможване на класове, на макове и билки; едно вълшебство на зари, сѣнки и небеса; една хармония на звуци, мълчание и необятностъ . . . Сплитаха се едно презъ друго, едно възъ друго милиони, милиони безчетъ връхчета и стебла, съселчета и коронки, отблѣсъци и примрежвания . . . Всичко се движи и люлѣе като за сънь, люлѣе се и шепне, шепне и пѣе . . . Всичко наоколо нѣкакъ живѣе и трѣпне, зачва се, оплодява недра и расте; расте и мълкомъ обещава плодородие . . .

Петъръ Габара лежеше на тревата; облѣхва го топлия дѣхъ на земята; съзерцава багритѣ; слуша звуковетѣ и чувствува, че класоветѣ го гаятъ съ своето шумоление; че тѣ му ромонятъ на невнятенъ езикъ приказки, отъ невръстни години; че извикватъ въ гърди радостъ и надежди; че небето се нѣкакъ снишило, а облакитѣ — лебеди му облѣхватъ душата и го маматъ нѣгде далечъ — далечъ, где като на сънь е билъ . . . Бръмбарчетата, пеперудкитѣ, хрупането на коня, лекиятъ вечерникъ, небето и нивята го гаятъ съ лазурни сѣнки, съ въхави пърпания, съ теменужни свѣтлини — гаятъ го и му нашепватъ: за сини далнини, за далечни балкани, за утрени простори, за близки блѣнове . . . Меки, кадифени ласки, далечни — далечни възсияли усмивки . . . тихи, съзерцателни погледи . . . Той чува, вижда и разбира тоя потаенъ миръ, това оче-